

Boj v přírodě.

Vy bláhovci, kteří se znovu a znovu ptáte, zda boj ve stvoření, který pocítujete jen jako krutost, je snad správný, což nevíte, že se tím označujete jako slaboši a jako škůdci pro každou **dnešní** možnost vzestupu?

Proberte se konečně jednou z této neslýchané změkčilosti, která nechává tělo i ducha jen pozvolna **klesnout**, avšak nikdy povznést!

Rozhlédněte se přece a vidouce, poznávajícíce musíte **velebit** onu velkou hybnou sílu, která tlačí k boji a tím k obraně, k obezřetnosti, k **bdělosti** a k **životu!** Ona chrání tvory před sevřením smrtící lenosti!

Což může někdy umělec dosáhnout vrcholu a udržet si ho, jestliže trvale necvičí a nebojuje o to? Je lhostejno, v čem je činný a jak silné jsou schopnosti, které má. Hlas pěvce by brzy zeslábl a pozbyl své jistoty, kdyby se také on nemusel překonávat, stále znovu necvičil a neučil se.

Paže může zesílit, jen když se trvale namáhá. V polevení musí ochabnout. A stejně tak každé tělo a každý duch! Avšak dobrovolně k tomu nelze přivést žádného člověka. Musí existovat nějaký nátlak!

Chceš-li být zdravý, tak **pečuj** o své tělo a ducha. To znamená, udržuj je v přísné činnosti!

Avšak co člověk dnes považuje a odedávna považoval za

„péči“, není to pravé. Buď míni „péči“ sladkou zahálku, v níž samotné to ochabující a ochromující již spočívá, nebo se zabývá „péči“ jako u každého sportu jen jednostranně, to znamená, že se mu péče stane „sportem“, **jednostranným přeháněním** a tím lehkovážným a ctižádostivým nešvarem, který vůbec není hodný opravdového lidství. Opravdové lidství musí mít přece před očima **poslední cíl**, kterého nelze dosáhnout skokem do výšky, plaváním, běháním, jízdou na koni nebo nesmyslným závoděním. Lidstvo a celé stvoření nemá žádný užitek z těchto jednotlivých výkonů, pro které tak mnohý člověk obětuje velmi často největší část svých myšlenek, svého času a svého pozemského života!

Že se mohly takovéto nešvary vytvořit, ukazuje, jak falešnou cestou lidstvo jde a jak opět lidstvo také tuto velkou hybnou sílu ve stvoření tlačí jen na falešnou dráhu a tím ji promrhává v neprospěšných hříčkách, ne-li dokonce ke škodě zdržováním zdravého pokroku, ke kterému ve stvoření spočívají všechny prostředky.

Dráhy silných proudů duchovního, které mají napomáhat vzestupu, křiví ve své lidské domýšlivosti tak, že namísto požadované podpory nastává jejich zahrazení, které pak účinkuje jako překážka, která zpětným působením zvyšuje bojovný pud a která, když nakonec praskne, strhne s sebou všechno do hlubin.

A **to** je to, čím se člověk ve svých bezobsažných rádobyvědeckých hříčkách a ctižádostech dnes převážně zaměstnává. Jako **rušitel** veškeré harmonie stvoření!

Dávno by již upadl do lenivého spánku nicnedělání, po němž musí následovat zahrňování, kdyby našťastí ve stvoření nespočíval bojovný pud, který ho **nutí**, aby se **přece jen** pohnul!

Jinak by byl již dávno došel k domýšlivé domněnce, že se Bůh musí o něj skrze své stvoření starat, jako v hlupákově pohádce o zemi blahobytu. A když za to pronáší svůj dík v bezduchých modlitbách, tak to je jeho Bohu přebohatou odměnou, neboť je přece mnoho těch, kteří Mu vůbec za to neděkují!

Takový je člověk a opravdu ne jiný!

Mluví o krutostech v přírodě! Při tom však nedojde k myšlence, aby se především prozkoumal jednou on sám. Chce vždy jen kárat.

Také v boji mezi zvířaty je jen požehnání, žádná krutost.

Je třeba jen dobře pozorovat nějaké zvíře. Vezměme například psa. Čím ohleduplněji se zachází s takovým psem, tím se stává pohodlnějším a línějším. Je-li pes v pracovně svého pána a tento dává pečlivý pozor na to, aby na zvíře nikdo nešlápl nebo je jen nevyrušil, i když si lehl na takové místo, kde je v neustálém nebezpečí, že může být neúmyslně zraněn, jako například u dveří, tak je to jen v **neprospěch** tohoto zvířete.

Pes ve zcela krátkém čase ztratí svou vlastní bdělost. „Dobromyslní“ lidé „láskyplně“, a snad dokonce i dojatě říkají, že tím projevuje nesmírnou „důvěru“! On ví, že mu nikdo neublíží! Avšak ve skutečnosti to není nic jiného než hrubé ochabnutí schopnosti „**být bdělý**“, značný pokles duševních schopností.

Avšak musí-li zvíře na sebe dávat neustále pozor a být připraveno k obraně, tak nejenže se stává duševně bdělým a zůstává takovým, nýbrž mu neustále narůstá inteligence a tím **získává** ve všech směrech. Zůstává živoucím v každém ohledu. A

to je pokrok! Tak je tomu s **každým** tvorem! Jinak přijde nazmar; neboť při tom také pozvolna ochabne tělo, snáze podlehne nemoci a nemá již žádnou odolnost.

Že člověk také při tom zaujímá vůči zvířatům zcela falešné stanovisko, a to v nejrůznějších směrech, nebude bystrému pozorovateli podivné, protože člověk se přece zcela falešně postavil vůči **všemu**, také vůči sobě a vůči celému stvoření, a všude působí duchovně jen škodu místo toho, aby přinášel užitek.

Kdyby dnes již nebyl ve stvoření bojovný pud, který tak mnozí lenoši nazývají krutým, tak by se hmotnost již velmi dlouho nacházela ve stavu zahrívání a rozkladu. On působí ještě jako duševně a tělesně **udržující**, avšak ne jako ničivý, jak se to povrchně jen zdá. Jinak by nebylo již ničeho, co by udrželo línou hrubohmotnost v pohybu a tím ve zdraví a svěžesti, když člověk svým zblouděním tak hanebně pokřivil k tomu určené osvěžující a vším pronikající účinky **duchovní síly**, že nemůže působit **tak**, jak původně měla! (Viz předchozí přednášky.)

Kdyby člověk ve svém určení tak zle neselhal, tak by mnohé, ba **všechno** dnes vypadalo jinak! Také takzvaný „boj“ nenalézal by se v **této** formě, v jaké se ukazuje **nyňi**.

Bojovný pud by byl zušlechtěný, produchovnělý usilovnou vůlí lidí vzhůru. Původní hrubé účinky, místo aby se zesilovaly jako nyní, by se duchovním, **správným** vlivem postupně přeměňovaly ke společnému radostnému popudu vzájemné podpory, která vyžaduje stejnou sílu jako nejprudší boj. Jen s tím rozdílem, že při boji přichází únava, avšak při podpoře ve zpětném působení ještě vyšší vystupňování. Nakonec by tím nastal také v této napodobenině stvoření, ve které má nejsilnější

vliv **duchovní** vůle lidí, rajský stav skutečného stvoření pro **všechny** tvory, kde není již více zapotřebí žádného boje a žádné zdánlivé krutosti! Rajský stav není však snad zahálkou, nýbrž je souznačný s nejsilnějším **hýbáním se**, se skutečným, osobně plně vědomým životem!

Že to nemohlo nastat, je vinou lidských duchů! Vracím se při tom opět znovu k hlubokému pádu do hříchu, který podrobně popisují v přednášce „Bylo jednou ...!“¹⁾

Jen úplné selhání lidského ducha ve stvoření spolu se **zneužitím** mu přenechané duchovní síly skrze odklonění jejích účinků **směrem dolů** místo ke světlým výšinám to přivedlo k dnešním závadným výstřelkům!

Dokonce i o schopnost nahlédnout tuto chybu se člověk již připravil a prohrál ji. **Kázal** bych tak jen **hluchým uším**, kdybych o tom chtěl říci ještě více. Kdo skutečně **chce** „slyšet“ a **dokáže** vážně hledat, nalezne v mém Poselství **všechno**, co potřebuje! Všude je také vykresleno vysvětlení o velkém selhání, které má za následek tak nevýslovné těžkosti v tak rozličných formách. Kdo je však **duchovně hluchý**, jako tak mnozí, má jen pouze nevýrazný smích nepochopení, který se má **zdát vědoucím**, avšak ve skutečnosti oznamuje jen lehkomyšlnou povrchnost, která je totožná s největší omezeností. Na koho dnes ještě udělá nějaký dojem hloupý smích duchovních omezenců, ten je sám bezcenný. **Sem** patří Kristova slova: „Nechť mrtví pohřbívají své mrtvé!“ Neboť kdo je **duchovně hluchý** a slepý, platí za duchovně mrtvého!

Lidský duch se svými schopnostmi mohl pozemský svět jakožto napodobeninu stvoření učinit rájem! On tak neučinil a

vidí svět proto nyní před sebou **tak**, jak ho skrze své falešné působení pokřivil. **V tom spočívá vše!** Proto nehaňte ve falešné změkčilosti tak významné dění, jakým je boj v přírodě, která ještě nutně vyrovnává to, co člověk opomenul! Neopovažujte se vaši nasládle mdlou změkčilost ještě označovat výrazem „láska“, pod kterou se člověk tak rád snaží zařadit své slabosti! Faleš a pokrytectví se musí hořce vymstít!

Proto běda ti, člověče, ty hnijící zmetku své domýšlivosti!
Ty znetvořenino toho, čím jsi **měl být!**

Pohleďte jednou v klidu na to, co obvykle nazýváte přírodou: Hory, jezera, lesy, louky! Za všech ročních období se může oko opájet krásou všeho toho, co vidí. A nyní uvažte: Co vás tak dovede potěšit a poskytně vám zotavení, to jsou plody působení všeho **bytostného**, které ve stvoření stojí **pod** duchovním, jehož síla je vám vlastní!

Pak hledejte ovoce **svého** tvoření vy, kteří jste duchovní, čímž můžete mnohem více schopností nazývat svými vlastními, avšak proto byste měli vytvářet také něco vyššího než to, co před vámi vytvořilo bytostné.

Co zde vidíte? Jen chladný otisk všeho toho, co bytostné již dokončilo, avšak žádný další vývoj k ideální výši v živoucím, a tím ve stvoření! Lidstvo se snaží jen napodobit zakrnělými tvůrčími instinkty neživé formy nejnižším způsobem, zatímco by se svobodným a vědomým duchem a s pohledem vzhůru k Božskému bylo schopno vytvořit něco zcela jiného, mnohem většího!

Velikost, která přichází jen ze **svobodného ducha**, lidé

rouhavě podvázali a dovedou proto kromě dětinských napodobenin ještě jen ... stroje, konstrukce, techniku. Všechno jen takové, jako jsou oni sami: K zemi připoutané, nízko stojící, duté a mrtvé!

To jsou plody, které nyní lidé jakožto duchovní mohou postavit ke srovnání s činností bytostných. **Tak** mají splnění duchovní úlohu v pozdějším stvoření, které jim bylo k tomu darováno!

Jak chtějí nyní obstát při zúčtování? Lze se při tom divit, že lidem se sklonem k nízkému **musí** zůstat vznešený ráj uzavřen? Možno se ještě divit, když nyní bytostné nakonec zcela zničí ve zpětném účinku lidským duchem tak špatně vedené dílo? –

Když se to nyní nad vámi zhroutlí následkem vaší zúčastněné neschopnosti, pak zahalte svou tvář a plni studu poznejte ohromnou vinu, kterou jste **vy** na sebe naložili! Nesnažte se proto opět žalovat na svého Tvůrce nebo Ho nespravedlivě označovat za krutého!

Avšak ty, hledající, zkoumej sám sebe vážně a bezohledně a pak se snaž celé své myšlení a cítění, ba celé své bytí **nově** postavit na **duchovní** základ, který nebude již více kolísat jako ten dosavadní rozumový a tím notně omezený! Kdo to nedokáže, ten bude zavržen po celou věčnost! –

1)

Přednáška: [80. Bylo jednou ...!](#)